

Пролог

1 квітня 2022 р.

Сіетл, Вашингтон

Френк Россі, детектив відділу насильницьких злочинів поліції Сіетла, переїхав бордюр і зупинив автомобіль на бруківці Пайонір-сквер. У світлі фар чорного «шеві» виблискували струмені зливи, двірники ляскали праворуч і ліворуч у марних спробах очистити лобове скло. На тлі сірого пісковіку першого поверху Пайонір-білдинг миготіли червоно-білі вогні швидкої, а над самою площею височів п'ятнадцятиметровий Тлінкітський тотемний стовп. Очі ворона, вирізьбленого в червоному кедрі найнижче, позирали на Россі, немов цікавлячись метою його ранкового візиту.

— Мене турбує те саме, — мовив Россі, глушачи двигун.

Чергування в команді детективів майже не відрізнялося від роботи у швидкій. Россі та його напарника Біллі Форда могли викликати о будь-якій годині дня або ночі, однак, на відміну від лікарів, їм ніколи не випадало нагоди врятувати життя.

Робочий день Россі розпочинався тоді, коли спливали дні вбитих.

Здійнявся вітер, і вода з промоклого кленового листа застукотіла по даху й капоту автомобіля, мов град. Россі заува-

жив іще дві машини на площі. Мабуть, то сержант Чак Пен і Форд. Хай як швидко Френк прибував на місце вбивства, за два роки їхньої спільної служби у відділі насильницьких злочинів йому ніколи не вдавалося випередити Форда.

Россі накинув на голову дощовик, вибіг з машини й поспішив мармуровими сходами нагору, де, ховаючись під аркою, стояв офіцер у формі. Россі показав посвідчення та зайшов у вестибюль. Він обтрусив куртку, водночас вивчаючи список орендарів офісів, що висів за склом на стіні. Офіс «Кліфф Ларсон. Бухгалтерія» розташовувався на четвертому поверсі. Назва відгукнулася в пам'яті детектива, проте о четвертій ранку плутанина в голові завадила пригадати чому.

Він підвів погляд на гостру скляну стелю. Виноградні лози тягнулися над кожним поверхом. В атріум спадала завіса із зелені. Офіси орендарів розташовувалися в горішній частині поверхів, куди можна було дістатися сходами або крихітним ліфтом-кліткою, який, на думку Россі, був смертельною пасткою. Детектив рушив нагору ошатними мармуровими сходами з кованим залізним поруччям повз світлини в рамах, які висіли на оббитих дерев'яними панелями стінах і документували всю 130-річну історію будівлі на перехресті Першої та Єслер. Затхлий запах, що панував усередині, нагадав Френкові дух дідової шафи.

На четвертому поверсі Россі пішов на звук приглушених голосів у північно-східний кут будівлі. Там стояли двоє парамедиків, офіцер у формі, який, імовірно, прибув першим, і Біллі Форд. Вхід до офісу загороджувала червона стрічка. Перетнеш її — і будеш зобов'язаний відзвітувати стосовно мети перебування на місці злочину: що бачив і з ким спілкувався. Більшість офіцерів боялися її мов чуми.

Коли Россі підійшов ближче, Форд зиркнув на наручний годинник.

— Випередив тебе на шість хвилин. Стаєш повільнішим, — мовив він глибоким і заколисливим, немовби саксофон, баритоном.

— Я починаю вірити чуткам про те, що ти ночуєш у відділку, — відказав Россі. — Або це правда, або ти супергерой.

Россі поставив підпис у журналі офіцера у формі, зауваживши під іменами двох парамедиків, які прибули на виклик першими, підписи Чака Пена й Форда. Пен підписувався своїм другим ім'ям, і не безпідставно. Його батьки з першого покоління в'єтнамських іммігрантів дали синові американське ім'я, сподіваючись, що так йому буде легше в школі. Дитячу літературу вони не читали, тож назвали сина Пітером. У поліції всі кликали його «Пеном».

Россі ставився до цього з розумінням. Батьки-італійці називали його Франческо. Йому доводилося терпіти знущання, доки він не почав скорочувати ім'я.

— Вже заходив? — поцікавився Россі у Форда.

— На тебе чекав, — відповів Форд.

— Ви засвідчили, що потерпілий загинув? — запитав Россі парамедиків. Вони мали напрочуд юний і приголомшений вигляд. Офіцер із планшетом так само. У свої тридцять вісім Россі вже досяг найвищої ланки в розслідуваннях, далі просуватися було нікуди, хіба якщо його цікавила робота з паперами. А йому було байдуже до неї. Він став копом, щоб не сидіти за столом. Тепер убивства були його рутиною.

— Він в офісі, — повідомив молодий офіцер. — Там жак.

«Так майже завжди», — подумав Россі, але змовчав.

— Ти чи твій напарник щось чіпали?

— Ні, — відповів офіцер.

— Вступали кудись чи наступали на щось?

— Ні.

— Хто знайшов тіло?

— Комендант. Дружина загиблого зателефонувала одразу по Аругій. Сказала, що не змогла зв'язатися з чоловіком.

— Чому так довго чекала?

— Чоловік попередив, що затримається на роботі. За її словами, він увесь місяць працював допізна.

«Сезон податків», — подумав Россі.

— Комендант в офісі далі по коридору. — Офіцер вказав ручкою за спину Россі. — Мій напарник бере в нього свідчення. У приймальні біля стола ви побачите блювоту. Це комендантова.

— Вас впустив комендант?

— Двері були відчинені. Він чекав на нас тут і був нажаханий.

Очевидно, комендант торкався ручки дверей. Доведеться зняти його відбитки, щоб виключити зі списку підозрюваних.

— Маєш якусь роботу? — запитав Россі.

Офіцер похитав головою і злегка стенив плечима.

— Тут більше нічого робити.

— Пен викликав криміналістів і медекспертів, — повідомив Форд.

— Скажеш нам, коли вони прибудуть, — наказав Россі офіцеру.

Форд відкрив їхню робочу сумку з чорного нейлону, яка мала багато зовнішніх кишень, як сумка для інструментів. У середині лежали блокноти й ручки, невеличкий диктофон і батарейки, одноразові рукавички й бахіли, ліхтарик, складаний ніж, маленька аптечка, пакети із застібками, скотч, візитівки, ламінований аркуш із правами арештанта, лупа та додаткові набойки для їхніх «глоків».

Россі та Форд надягнули рукавички й бахіли. Перш ніж увійти до офісу, Россі прочитав трафаретний напис на напівпрозорому склі дверей:

Це ім'я досі непокоїло його. Утім, він ще не мав часу розібратися, у чому річ.

Стіни офісу були з червоної цегли. Світлини в рамках висіли на дроті, який тягнувся високо під дерев'яним карнизом. Россі зауважив стіл у приймальні, завалений теками, документами та податковими формами. «*Бог милував*», — подумав він. Його матір була сертифікованою бухгалтеркою. Обидві сестри та старший брат — також. Родинна справа. Россі закінчив Університет Вашингтону, а відтак склав п'ятирівневий іспит й отримав сертифікат усього лиш із другої спроби. Однак він передумав, бо не міг уявити себе за столом в оточенні цифр.

«*У вас завжди буде робота*, — казала його мати дітям. — *Дві речі в цьому житті незмінні: смерть і податки*».

Насправді незмінних речей було три. Його мати забула про злочини. На жаль, щодня десь хтось скоював злочин. Россі імпонувала служба в правоохоронних органах. Він вважав її своїм покликанням, однак матері його вибір був не до вподоби. «Я щоночі лягатиму спати, хвилюючись за тебе».

Вона часто дзвонила йому.

Россі помітив калюжу жовтого блювотиння на бежевому килимі. Позаду приймальні за вікнами із жалюзі розташовувалися два офіси. З дверей ліворуч вийшов Пен. Статурою сержант нагадував цегляну стіну. Він був приземкуватий і кремезний. Россі завжди думав, що міцне тіло Пена пов'язане з його ім'ям. Діти могли бути жорстокі, поки не відчували загрози.

Пен, який майже ніколи не ліз по слово в кишеню, скрикнув.

— По-звірячому, — тихо мовив він.

— Вогнепальне? — запитав Россі.

Пен кивнув головою в бік офісу.

— Сам скажи, що думаєш. Але близько не підходь. Тобі знадобиться захисний костюм.

Це означало велику кількість крові й інших рідин біологічного походження.

З дедалі сильнішим занепокоєнням Россі рушив до дверей офісу. Він зауважив плями крові на напівпрочиненому зовнішньому вікні й теках з паперами на столі. Смуга бризок у формі веселки заплямувала обрамлену репродукцію Ансея Адамса — самотнє дерево під снігом, прекрасний образ, що різко контрастував із жорстокістю, свідком якої став Россі. У приміщенні відчувався присмак заліза.

З-за стола стирчали ноги в штанах кольору хакі. Россі зробив обережний крок ліворуч. Загиблій, імовірно, Кліфф Ларсон, лежав долілиць. Його зелене шкіряне крісло було перевернуте. Багряна кров з розбитої голови постраждалого залила пластиковий килимок під кріслом. Спершу Россі подумав, що це вогнепальне поранення, але, придивившись, зрозумів, що ні. Зрештою він вийшов у приймальню, де на нього чекали Пен і Форд.

— Хтось забив його до смерті, — сказав Россі.

— Я подумав те саме, — мовив Пен.

— Не впевнений чим саме, але щоб завдати такої шкоди...

Россі не договорив. Не було потреби. Пен і Форд знали, що він має на увазі. Вбивця гамселив Ларсона, допоки його череп провалився, і смерть стала очевидною. Прояв гніву. Тепер Россі зрозумів, чому всі поводитися так, немов язик проковтнули.

Це було жахіття, яке спливатиме в пам'яті щоразу, як вони заплющуватимуть очі перед сном.

І Россі розділить це жахіття з ними.

Розділ 1

2 червня 2023 р.

Сіетл, Вашингтон

Кіра Дугган оглянула залу суду округу Кінг і зупинила погляд на двостулкових дерев'яних дверях у надії, що її батько зараз зайде. Відпустити його обідати на самоті було помилкою.

Судовий пристав увійшов до зали крізь двері за суддівською лавою і наказав усім підвестися. Тимчасом верховна суддя Іма Патель зайняла своє місце, звеліла трьом присутнім у залі сісти й знову запросила офіцера Грега Волша свідчити. Волш штовхнув дерев'яні стулки та пройшов повз присяжних. У темно-синій формі з тактичним поясом він мав офіційний вигляд. Його значок блищав. Він начепив тактичний пояс на прохання молоді прокурорки, яка стояла за сусіднім столом. Колись Кіра радила офіцерам те саме, попри намагання багатьох суддів заборонити носіння зброї в залі суду.

Суддя Патель поглянула на Кіру.

— Шановна адвокатко, — звернулася вона до Кіри. — Чи очікуємо ми на містера Дуггана?

Патрік Дугган упродовж чотирьох десятиліть боровся з прокурорами округу Кінг, включно з Імою Патель, доки вона під-

нялася до лави суддів. «Боровся» — ще м'яко сказано. Петсі відправляв прокурорів у нокаут регулярно, за що й заробив своє прізвисько «Ірландський Боець», яке носив мов знак пошани. У прокуратурі на це дивилися інакше. Петсі не нехтував стусанами нижче пояса, роботою ліктями в клінчі й ударами в потилицю після брейку. Він захищав своїх клієнтів так само, як замолоду виборов «Золоті рукавиці» на турнірі з боксу — усіма доступними способами. Однак зловживання алкоголем пом'якшило удари Петсі й сповільнило його реакцію, якщо не гострий, мов бритва, розум. Прокурори й решта юристів округу Кінг чудово знали про його запої. Коли Кіра обіймала посаду прокурора, то чула, як її колеги глузували: «Якщо хочете мати шанс проти Бійця, прибережіть найкращих свідків на вечір і сподівайтесь, що Петсі Дугган налигається».

Кленсі Дойл, який, очевидно, щойно став клієнтом Кіри, позирав на порожнє місце за столом сторони захисту зі щирим занепокоєнням. І не дарма. Кіра погодилася працювати другим адвокатом у цій справі про водіння в нетверезому стані лише тому, що наполягла її старша сестра Елла, яка тепер була керівною партнеркою «Патрік Дугган і партнери». За ним мав хтось наглядати. Елла підозрювала, що Петсі на межі запою. І вона мала рацію, чорт забирай.

Кіра майже нічого не знала про справу Дойла.

— Шановна адвокатко? — нетерпляче повторила суддя Патель.

Кіра підвелася й поправила лацкани чорного костюма.

— Містер Дугган затримується, — відповіла вона, неначе її батько був у стоматолога, візит до якого виявився тривалішим, аніж очікували. — Перехресний допит офіцера Волша проведу я.

Суддя Патель заледве стримала посмішку. Було ясно, що принаймні на одну особу в залі Кірині хитрощі не подіяли.